

© 2019 Cristian Ciulică

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Copertă: The Spartan Bureau

Editura Herg Benet

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIULICĂ, CRISTIAN

Sieland / Cristian Ciulică. - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-151-7

821.135.1-1

Tipărit în România

S I E L A N D

C R I S T I A N C I U L I C Ă

EDITURA
HERG BENET

2019

Cuprins

I.—7

- Patinoar în care aplaudă delfini fără coadă—9
Spasmele metroului care se inundă—11
Pastile pentru momentele când stăm pe același scaun—12
Jurnalul golului de timp—13
Fluturi negri eclipsează marșul pentru independență—14
4*—16
8*—17
Bastionul din spatele somnului—19
11*—20
10*—22

II.—25

- Bolile cronice ale visătorilor cu plumb în ochi—27
În zori, lui Tolstoi i-au tăiat nasul—29
Hansen și Chuck—31
9*—33
I—35
II—36
III—37
Plimbările cineastului saprofil—38

1*—40

3*—41

Vocea lunii goale în timp ce era mâncată de un șarpe—42

Pustiu—43

Suprafața lunii februarie—44

Iubirea e o pasăre foarte mare—46

7*—48

12*—49

Speram să citim Bolaño împreună—51

III.—53

Sapiens nocturn—55

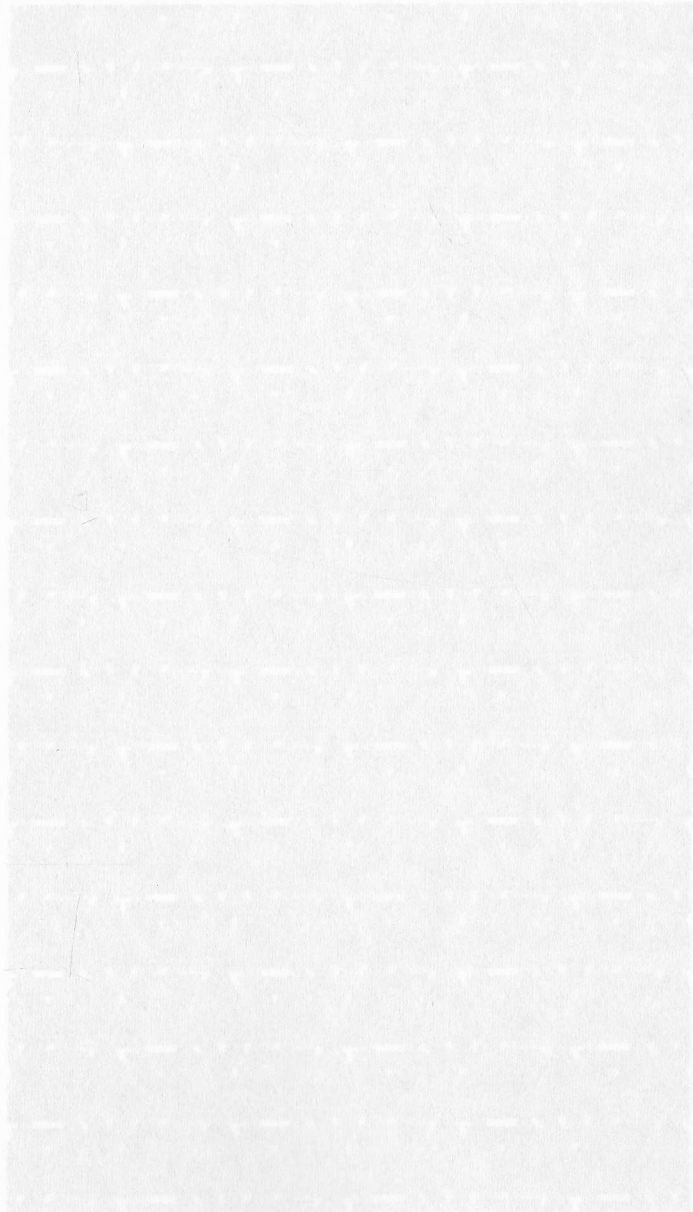
Afișe rupte—56

2*—58

5*—59

6*—60

#rezist sau Soarele face șapte umbre la amiază—62

Patinoar în care aplaudă delfini fără coadă

După ce s-a evaporat toată apa
a început, în fine, să plouă
continuu și rar, fără grabă, să plouă verde spre negru
ca un lapte matern bun
Fără mări și oceane, fără lacuri, râuri, fântâni
fără ghețari, lacrimi, nașteri seci
În organisme, hematiile stăteau înghesuite în vene
Orice viață era praf și rocă, munte și cer
Soare și un zeu cu dinte.
Orice viață era
miracole în câmpii
cu zecile
Deșert în părul tinerelor și magi în așternuturile lor

Ploua, dar apa parcă mai degrabă părisea Pământul
Planeta avea acum concavități adânci
o măcinau cariile de calcar, o măcina lipsa peștilor
Îi dădeau putere coșmarurile pietrei care
sunt cele mai odioase

Oamenii, în loc să moară, fuseseră mâncați de sfinții din
picturile ce prinseseră viață
Mușcaseră cu sete și otravă din pântecul lor
Rămăseseră doar sfinți și pictori și icoane goale care
luau foc
Sfinții și pictorii făcuseră copii cu două capete, coadă
de solzi, cu ochi în palme, dinți din fier, voci pițigăiate,

Respect pentru oameni și cărți

ascuțite

Atât de ascuțite, că își crăpaseră retina unii altora și ochii se înnegrișe

Așa a fost sfârșitul ultimei rase umane

Glikonul a găsit la venirea sa

Oase și o planetă fără atmosferă din stâncă tare

A mers cu corpul său gigantic prin prăpăstii lăsate de oceane

s-a zgâriat în colțuri și a sângerat așa mult, că Groapa Marianelor s-a umplut

și el și-a dat obștescul sfârșit

în urlete de reptilă și înecat cu sângele său

Și acum, că avem din nou fluid în rocă

Să facem oameni și s-o luăm de la capăt.

Spasmele metroului care se inundă

Temerile calciului din care erau făcute oasele lui Iisus rămân neîntemeiate

Temerile keratinei din ghearele grifonului sunt irelevante

Fobiile șarpelui cu pene fac scurt-circuit

Căpcăunii mănâncă inorogi la linia trei, lângă peșteră

Și-n peșteră e un om care face focul și inventează alfabetul și își sugrumă tații.

Apoi plânge în ochii unei muște

în dinții unui copil

într-un castel de neolit

Când începe să plouă, tresare

și vede vocea spinilor care cresc pe ploaie

și urlă-n cimitirul inundat

Când vede morți adânc uitați care zac în baltă

lângă turla de temple pe care se mai scurge și acum

calciul din dinți de grifon, keratina din părul fecioarei

și curentul electric din probabilități.

Când a picurat ultima oară, m-am trezit și eu

Mi-e greu să adorm cu gura plină de sânge și humă

Și-așa de secole întregi. Am obosit.

Respect pentru oameni și cărți

Pastile pentru momentele când stăm pe același scaun

Pe vremea când mai aveam timp și împăratul lumilor era numai al meu și vedeau toți același adevăr pe toate străzile În fine, pentru acele vremuri, cinste muncitorului care a făcut ziduri ca acum noi să știm să ne zidim morminte în cuvinte să jupuim vieți pe obeliscuri negre și să turnăm printre zidurile cărămizii alte lumi în care noi plutim.

Să vină Regii cu gurile pline de cadavre mucegăite din grădini și să nu ne mai poată spune cât de greu a fost să umple mânăstirea, flaconul, chibriturile despre care vorbim în ploaia asta mărunță de noiembrie.

Jurnalul golului de timp

Pinguini gigantici negri și portocalii au pornit în marș Marșul de sacrificiu al spinilor electrice, marșul stâncii de pe scara rulantă Când teatrul a ars având înăuntru unul din zâmbetele tale am zis că și în vulcani ard pene

Și la finalul marșului pinguinii se-aruncau în robot și cei care nu voiau mâncau lavă până la final ieșeau astfel pastile pentru copii morți

Și un pinguin murea fără inimi într-un crater Zâmbetul lui se auto-apela și în umbră.

Fluturi negri eclipsează marșul pentru independență

Am încercat să tai în crepuscul toată pădurea, dar
Nu puteam urni securea, și când o ridicam nu
nimeream niciun copac

Au trecut milenii până la o schimbare, secole până au
tușit ribozomii făcuți din timp
Tot loveam cu toporul pe lângă tulpină, dar din ce în ce
mai aproape
de uitare
lângă tulpină, dar aproape de vise, aproape de vise, dar
în plin meta-eu
în plin meta-eu, dar în mijlocul undelor și din undă
din nou mai departe de punctul copacului; nici lipsa
punctului nu o răneam

Ultima dată am lovit de la distanță și țineam securea
destul de nesigur
Chiar atunci în preajma arborelui se rotea spasmodic
o rață
Tăișul s-a desprins de coadă și i-a secerat gâtul lipindu-
de lemn
A rămas acolo capul păsării și cea mai semnificativă
parte a unui topor
cu care putusem tăia și vulcani

Am ridicat privirea să văd crengile
Pe fiecare înmugureau acum gene și pleoape și în final ochi

iar în vârf era unul imens, albastru sec ce se mărginea
de cea mai subțire ramură și de cer
Din el curgeau clipe negre peste mine și explodau
expansiuni.